

o výši, ano tu není předpokladu § 4 zákona. Proto není o žalobě, kterou se domáhá poškozený uznání svého nároku na náhradu za vyšetřovací vazbu, pořad práva přípustný. Přípustným byl by jen, kdyby trestní soud uznal nárok a nastaly by předpoklady § 4 cit. zák., toho však tu není.

Čís. 11749.

Domáhal-li se žalobce žalobou, by mu žalovaný vydal vkladní spořitelní knížku, již mu svémocně odejmul, aneb zaplatil, nač knížka v době odejmutí zněla, jest tento eventuální návrh jen prohlášením podle § 410 c. ř. s. Proti takovému žalobnímu nároku nelze namítati započtením peněžitou pohledávku.

(Rozh. ze dne 11. června 1932, Rv I 773/32.)

Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na žalované, by mu vydala spořitelní vkladní knížku, již mu svémocně odejmula, aneb zaplatila částku, na niž knížka v době odejmutí zněla. *Procesní soud* první stoličce uznal podle žaloby, nevzav zřetel na vzájemnou peněžitou pohledávku, namítanou žalovaným k započtení. *Odvolační soud* napadený rozsudek potvrdil a uvedl v otázce, o níž tu jde, v *důvodech*: Ve sporu jde o vydání vkladní knížky neb o zaplacení částky, na niž knížka zní, a žalovaná sama uvádí, že vklad na knížku je již skoro vybrán. Tento eventuální návrh žalobní je prohlášením ve smyslu § 410 c. ř. s., že se žalovaná zaplacením částky vkladu může vyhnouti vydání věci. Předmětem sporu jest jen vydání vkladní knížky spořitelní, kterou žalovaná žalobci svémocně odejmula, jak nesporno, a žádáním případného zaplacení peněžité částky má býti žalované jen umožněno, by žalobce uspokojila. O obligaci alternativní podle § 906 obč. zák., při níž dlužník má volbu, který z předmětů má býti plněn, tu nejde, nýbrž o závazek s jediným předmětem plnění, ale s možností výkupu (*alternativa facultas*). Žalobce tedy nemá pohledávku, tato není předmětem sporu, byť i měl žalovaný možnost vykoupiti se zaplacením náhrady ze závazku k vrácení vkladní knížky spořitelní. Knížka zní na jméno žalobce a má povahu papíru majiteli svědčícího (§ 10 zákona ze dne 14. dubna 1920, čís. 302 sb. z. a n.), žalovaná jest ze svémocného odnětí knížky zavázána, o náhradní nárok peněžitý, jak uvedeno, nejde a proto závazek žalované k vrácení knížky není kompensovatelný a důsledkem toho žalovaná nemůže právem namítati vzájemnou peněžitou pohledávku k započtení na nestejnorodý nárok na vydání knížky (§§ 1438, 1440 obč. zák.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Žalovaná napadá rozsudek odvolacího soudu z dovolacího důvodu § 503 čís. 4 c. ř. s., avšak neprávem. Žalobce domáhal se žalobou, by mu žalovaná vydala vkladní knížku spořitelní, kterou mu svémocně

odejmula, aneb zaplatila částku, na kterou knížka v době odejmutí zněla. Odvolací soud dovodil správně, že tento eventuální návrh žalobní je v pravdě jen prohlášením ve smyslu § 410 c. ř. s., že se žalovaná může vyhnouti vydání spořitelní knížky zaplacením částky, odpovídající vkladu uloženému na knížku v době, kdy ji žalovaná žalobci odejmula. Že žalobní návrh měl tuto povahu, plyne i z prohlášení žalobce při ústním jednání dne 29. října 1931, že se domáhá vydání vkladní knížky a že proti tomuto nároku nelze namítati k započtení vzájemnou pohledávku. Podle toho nejde tedy o obligaci alternativní po rozumu § 906 obč. zák. a žalobce nemá proti žalované pohledávku 8.660 Kč 43 h, nýbrž žalovaná může se zaplacením této částky osvoboditi od závazku k vrácení vkladní knížky, kterýžto závazek je jediným předmětem sporu. Odvolací soud tudíž nepochybil vysloviv, že žalovaná nemůže s právním účinkem namítati vzájemnou peněžitou pohledávku k započtení na žalobní nárok na vydání spořitelní knížky, který není stejnorodý, a to tím méně, ano jde o věc svémocně odejmutou, která vůbec nemůže býti předmětem kompensace (§§ 1438 a 1440 obč. zák.).

Čís. 11750.

Lhůta k rekursu proti rozvrhovému usnesení nemůže pro účastníka začíti dříve, než bylo doručeno rozvrhové usnesení jeho právnímu zástupci, který byl prozatímně připuštěn k jeho zastupování při rozvrhovém roku, aniž mu určena lhůta, a plnou moc předložil teprve s rekurssem do rozvrhového usnesení.

(Rozh. ze dne 11. června 1932, R II 171/32.)

Rekursní soud odmítl rekurs knihovního věřitele Vincence K-a do rozvrhového usnesení. Důvody: Rekurs Vincence K-a jest opožděn. Rozvrhové usnesení bylo mu doručeno dne 7. listopadu 1931, stížnost podal Dr. K-em až dne 18. listopadu 1931. Dr. K-ovi bylo sice rozvrhové usnesení doručeno dne 10. listopadu 1931, avšak nikoliv jako právnímu zástupci stěžovatelu, poněvadž Dr. K. dne 10. listopadu 1931 ještě nevykázal plnou moc Vincence K-a, nýbrž rozvrhové usnesení bylo doručeno Dr. K-ovi jakožto hypotekárnímu věřiteli. Dr. K. předložil plnou moc Vincence K. zároveň se stížností dne 18. listopadu 1931, takže lhůta ke stížnosti počala stěžovateli dříve, než jeho při podání stížnosti vykázanému právnímu zástupci. Nelze vzít zřetel na to, že Dr. K. zastupoval tohoto stěžovatele bez plné moci již při rozvrhovém roku. Že Dr. K. při rozvrhovém roku nepředložil plnou moc, nevádí sice tomu, že by snad neměl býti vzat zřetel na náhradní nárok uplatněný při rozvrhovém roku Vincencem K-em, protože soud podle § 38 c. ř. s. se tím spokojil a nenařídil, by plná moc Dr. K-a byla dodatečně předložena a své rozhodnutí vydal, nelze však z toho usuzovati, že rozvrhové usnesení mělo býti doručeno nevykázanému právnímu zástupci, nikoliv straně samé.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu, pokud jím byl odmítnut rekurs Vincence K-a, a uložil rekursnímu soudu, by rozhodl o rekursu Vincence K-a bez ohledu na důvod, pro který rekurs odmítl.